

Wysakowska, Beata

Powołanie Pracowni Historii Nauk o Leku

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 35/2 - 3, 435

1990

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INSTYTUT HISTORII NAUKI, OŚWIATY
I TECHNIKI PAN

POWOŁANIE PRACOWNI HISTORII NAUK O LEKU

W dniu 22 czerwca 1989 r., uchwałą Rady Naukowej Instytutu Historii Nauki, Oświaty i Techniki PAN, dotychczasowa Pracownia Historii Farmacji uzyskała samodzielność organizacyjną i nazwę Pracownia Historii Nauk o Leku. Kierownikiem Pracowni jest nadal doc. dr hab. Barbara Kuźnicka.

W Pracowni prowadzone są badania w następujących kierunkach:

1) przyrodoznawstwo — w aspekcie historii leków (botanika, chemia) oraz ewolucji związków człowieka ze środowiskiem przyrodniczym na tle osiągnięć farmakologii i toksykologii;

2) etnofarmacja — tradycyjne ziołoznawstwo i ziołolecznictwo, badane w całości kształcie procesów kulturowych etnicznych i w porównaniu z wiedzą współczesną;

3) nazewnictwo roślin leczniczych — opracowanie historii i etymologii nazw gwarowych polskich.

W ramach Pracowni działa Zespół Historii Farmacji i Chemii — którego przewodniczącą od 22 czerwca 1989 r. została dr Halina Lichočka — oraz Seminarium Etnofarmaceutyczne.

Prace są kontynuowane w zespołach interdyscyplinarnych, skupiających przedstawicieli nauk przyrodniczych i humanistycznych. Pracownia współpracuje z wieloma instytucjami w kraju i za granicą.

Beata Wysakowska
(Warszawa)

Z KRAJU

XX-LECIE POLSKIEGO TOWARZYSTWA MINERALOGICZNEGO

W 1875 r. powstało we Lwowie Polskie Towarzystwo Przyrodników im. Kopernika. Członkami tego stowarzyszenia byli wówczas wszyscy mineralogowie, zamieszkałi na terenie Galicji oraz specjaliści z innych zaborów i różnych krajów. Po odzyskaniu niepodległości PTP im. Kopernika istniało nadal, choć utworzono kilka specjalistycznych organizacji przyrodniczych: geologów, zoologów i botaników. W 1920 r. powołano w Krakowie Polskie Towarzystwo Geologiczne, do którego wstąpili także mineralogowie pracujący w różnych ośrodkach kraju. Wtedy również wybitny mineralog i prof. Uniwersytetu Jana Kazimierza Julian Tokarski owocnie przewodniczył najstarszej organizacji przyrodników polskich.

Rozwój przemysłu opartego na przetwórstwie surowców mineralnych w drugiej połowie XX w. zdecydował o podjęciu kształcenia mineralogów we wszystkich centrach naukowych świata. Przyczynił się także do rozwoju specjalistycznych organizacji naukowych, które stały się formą wymiany wyników badawczych poza instytutami mineralogicznymi. Pod wpływem tych tendencji w latach pięćdziesiątych także w Polsce zreformowano nauczanie mineralogii, tworząc centra